

In de zaak 3-67 :

FONDERIE ACCIAIERIE GIOVANNI MANDELLI,

naamloze vennootschap gevestigd te Turijn,
ten deze vertegenwoordigd door de bestuurder W. Mandelli,
bijgestaan door Mr. M. Giuliano, hoogleraar aan de Universi-
teit te Milaan, advocaat aldaar, tevens ingeschreven bij het Hof
van Cassatie,
domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Mr.
E. Arendt, advocaat en procureur, 6, rue Willy Goergen,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

ingevolge artikel 9 van het Verdrag van 8 april 1965 tot instel-
ling van een Raad en een Commissie van de Europese Gemeen-
schappen in de plaats getreden voor de Hoge Autoriteit van de
Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal,
ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur I. Tel-
chini, als gemachtigde,
bijgestaan door Mr. G. Sperdutti, hoogleraar aan de Universi-
teit te Milaan, advocaat te Rome,
domicilie gekozen hebbende te haren kantore te Luxemburg,
2, place de Metz,

verweerster,

betreffende :

nietigverklaring van twee individuele beschikkingen van de
Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en
Staal van 7 december 1966, onderscheidenlijk houdende vast-

stelling van de door verzoekster in het tijdvak van 1 februari 1957 tot 30 november 1958 verbruikte hoeveelheid aangekocht schroot en bepaling van een door verzoekster te betalen schrootvereveningsbijdrage van 137 910 340 lires,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt :

R. Lecourt, President,
A. M. Donner en W. Strauß, Kamerpresidenten,
A. Trabucchi en P. Pescatore (Rapporteur), Rechters,
Advocaat-Generaal : K. Roemer,
Griffier : A. Van Houtte,

het navolgende

A R R E S T

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN EN HET RECHT

I — Uiteenzetting der feiten

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten kunnen worden samengevat als volgt :

De vennootschap Mandelli is volgens de Commissie een gemengde onderneming in die zin, dat zij zowel gietwerk als stalen blokken vervaardigt, hetgeen impliceert, dat de bepalingen van het E.G.K.S.-Verdrag en mitsdien het schrootvereveningsstelsel alleen voor zoveel deze blokken betreft op haar kunnen worden toegepast.

Zij heeft op de gebruikelijke wijze aan de Hoge Autoriteit opgaven doen toekomen betreffende haar aan verevening onderworpen schrootverbruik; daarin werd voor het in de beschikkingen bedoelde tijdvak van aankopen tot een totaal van 10 702 ton gesproken.

De Hoge Autoriteit deed van 16 tot 25 januari 1961 door de naamloze vennootschap Fiduciaire Suisse een eerste onderzoek in het bedrijf van de vennootschap Mandelli instellen. Volgens de Commissie konden de stukken,

welke een gewone controle mogelijk zouden hebben gemaakt, niet worden geraadpleegd, omdat verzoekster die niet had bewaard; anderzijds had zij de overtuiging gekregen, dat in sommige gevallen van de verkoop van stalen blokken geen factuur was opgemaakt.

Nadat de vennootschap Mandelli op 16 april 1962 desgevorderd aan de Hoge Autoriteit de rekeningen betreffende het verbruik van elektrische stroom had overgelegd, vond op 24 september 1962 te Luxemburg een bespreking plaats tussen vertegenwoordigers van Mandelli en de Hoge Autoriteit en werd van 11 tot 14 december 1962 en van 8 tot 18 januari 1963 door het Istituto fiduciario Italiano (Fidital) een nieuw onderzoek in verzoeksters bedrijf ingesteld.

In gemeen overleg met verzoekster werd op 6 oktober 1964 door de ingenieur Studer ter plaatse een expertise verricht; het door deze deskundige uitgebrachte rapport werd haar op 26 maart 1965 medegedeeld, waarna verzoekster bij brieven van 9 juni, 21 september 1965 en 29 januari 1966 haar opmerkingen aan de Hoge Autoriteit deed toekomen.

Gezien de bevindingen van de deskundige en sommige door de onderneming tegen diens rapport gemaakte bezwaren, heeft de Hoge Autoriteit gemeend de verklaringen van Mandelli te moeten rectificeren en ambtshalve tot raming van haar aan verevening onderworpen schrootverbruik te moeten overgaan.

Bij beschikking van 7 december 1966 heeft zij enerzijds: — in aanmerking nemende de produktietijden der onderneming, de perioden gedurende welke haar ovens in bedrijf plachten te zijn, de tijden voor versmelting benodigd en die gedurende welke de ovens hebben gewerkt, het aantal ladingen en de capaciteit der ovens — de totale hoeveelheid in de onderneming geproduceerd ruwstaal vastgesteld en, na hiervan het voor gietwerk bestemde gedeelte te hebben afgetrokken, vervolgens ook de totale produktie van voor vervaardiging van blokken bestemd staal; anderzijds: — voor de produktie van laatstbedoeld staal en de vervaardiging van ruwstaal uitgaande van een verhouding welke door haar werd bepaald met in aanmerking neming van lading, verlies bij versmelting, afvallen bij de staalfabricage en bepaalde aanvullende schrootladingen — haar produktie van stalen blokken en vervolgens haar belastbaar schrootverbruik geraamd.

Zij kwam daarbij voor het tijdvak van 1 februari 1957 tot 30 november 1958 op een totaal van 24 026 ton; deze hoeveelheid was als grondslag ter bepaling van haar bijdrageplicht in de plaats gekomen voor het cijfer, waarvan de Hoge Autoriteit in haar afrekening van 31 december 1965 — bij brief van 23 december 1965 aan de vennootschap Mandelli toegezonden — was uitgegaan.

Bij een tweede, eveneens op 7 december 1966 gedateerde beschikking, stelde de Hoge Autoriteit vervolgens het door verzoekster ter zake van de verevening te betalen bedrag vast op 137 910 340 lires.

Beide beschikkingen werden per aangetekende brief (met bericht van ontvangst) aan verzoekster betekend; deze brief was gedateerd 15 december 1966 en werd door verzoekster op 20 december 1966 ontvangen.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert, dat het den Hoge behage :

- het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en mitsdien :
- de op 7 december 1966 door de Hoge Autoriteit ten aanzien van verzoekster genomen individuele beschikking, houdende vaststelling van hoeveelheden in de zin der schrootverevening belastbaar schroot nietig te verklaren;
- de door de Hoge Autoriteit op 7 december 1966 ten aanzien van verzoekster genomen individuele beschikking, betreffende de door verzoekster te betalen vereveningsbijdrage, nietig te verklaren;
- voor zoveel nodig te gelasten, dat tot de navolgende instructiemaatregelen zal worden overgegaan :
 - a) opdracht aan één of meer deskundigen van internationale reputatie op het gebied der gietrij, die zullen hebben te onderzoeken welke hoeveelheden schroot door de onderneming in bedoeld tijdvak kunnen zijn aangekocht en verworven, gezien de bijzondere aard van het bedrijf, de mate waarin het, technisch gezien, tot ontplooiing was gekomen en in aanmerking genomen alle andere omstandigheden, met name die welke met de ontwikkeling van de onderneming verband houden; en/of
 - b) een gerechtelijke plaatsopneming ten einde de technische bedrijfsomstandigheden en de in dit geding bedoelde situatie in ogenschouw te nemen;
- verweerster in de kosten van het geding te veroordelen;

Overwegende dat *verweerster* het Hof verzocht heeft het beroep te verwerpen en verzoekster in de kosten van het geding te veroordelen;

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de beide bestreden beschikkingen ten nauwste samenhangen, in die zin dat de tweede beschikking, houdende vaststelling van het te betalen bedrag, van de eerste, houdende vaststelling van de belastbare hoeveelheid schroot, afhangt;

dat het debat slechts voormelde eerste beschikking betreft;

dat verzoekster zich in hoofdzaak van twee middelen bedient : schending van wezenlijke vormvoorschriften en schending van het Verdrag of van een uitvoeringsvoorschrift van het Verdrag;

dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt :

1. *Schending van wezenlijke vormvoorschriften*

Verzoekster stelt, dat de redengeving der beschikking tot vaststelling van het belastbaar schrootverbruik onvoldoende, niet ter zake dienende en tegenstrijdig is;

Zij beroept zich allereerst op het feit, dat de Hoge Autoriteit blijkens de bewoordingen harer beschikking bij haar verschillende controles van

januari 1961, december 1962 en januari 1963 — aan de hand van de overgelegde rekeningen betreffende het elektriciteitsverbruik — geenszins heeft kunnen vaststellen, dat de opgaven der onderneming niet juist zijn; integendeel wordt in de bestreden beschikking ter motivering van de opdracht tot de op 6 oktober 1964 verrichte expertise, welke in hoofdzaak tot raming der hoeveelheden belastbaar schroot heeft geleid, in de eerste plaats gesproken van „zekere tegenstrijdigheden en verschillen in de in aanmerking te nemen gegevens” en van „verschillende moeilijkheden van technische aard, met name het feit, dat de onderneming in dezelfde ovens tegelijkertijd aan verevening onderworpen en daarvan vrijgestelde produkten vervaardigde”.

In de tweede plaats doet verzoekster opmerken dat, waar in de bestreden beschikking wordt erkend dat „de opmerkingen door de onderneming, naar aanleiding van het rapport van de deskundigen gemaakt, aanleiding geven de eerder door de diensten van de Hoge Autoriteit medegeedeelde berekeningen op enkele punten te wijzigen”, zodat verzoekster met Mandelli's bezwaren rekening wenste te houden, daaraan een beperking wordt verbonden, namelijk: „voor zoveel deze bezwaren haar gegrond en aanvaardbaar voorkomen, te weten”; de Hoge Autoriteit heeft aldus verzuimd te preciseren welke grieven door haar niet werden aanvaard noch waarom zij die grieven heeft verworpen.

De verschillende door de deskundige in aanmerking genomen gegevens hangen ten naaste samen en uit het feit, dat de Hoge Autoriteit enige van verzoeksters bezwaren ter zake dienende heeft geacht, moet haars inziens volgen, dat aan het rapport als geheel de grondslag is komen te ontvallen.

Uit de motivering der beschikking blijkt derhalve niet duidelijk, met behulp van welke redenering de Hoge Autoriteit tot haar raming is gekomen.

In de derde plaats heeft verzoekster aan de hand van een memorie van Prof. Régé betoogd, dat in het rapport van de deskundige Studer en derhalve ook in de bestreden beschikking ten onrechte geen rekening is gehouden met :

- de technische bijzonderheden (met name : installaties, verwerkingsmethoden, werkwijzen en verbruikscoefficienten) van het bedrijf, dat zich uitsluitend met de vervaardiging van gietwerk bezig houdt;
- de beschikking geeft in zoverre slechts theoretische gegevens (betreffende werkuren en capaciteiten der ovens);
- de mate waarin het bedrijf, technisch gezien, in bedoelde periode tot ontplooiing was gekomen;
- verliezen.

Ten slotte wijst verzoekster erop, dat de Hoge Autoriteit haar op 8 april 1963 een afrekening deed toekomen, volgens welke door haar over het in de beschikking bedoelde tijdvak een bijdrage van ten naaste bij 8 miljoen lires verschuldigd zou zijn.

Het geweldige verschil — vrijwel 130 miljoen lires — tussen dit bedrag en de bijdrage welke in de litigieuze beschikking te haren laste werd gebracht, acht zij in geen enkel opzicht gerechtvaardigd.

Verweerster begint met erop te wijzen, dat door de vennootschap Mandelli over bedoelde periode geen regelmatige boekhouding is gevoerd; dat haar eigen controles werden bemoeilijkt doordat zij moest onderscheiden tussen schroot, dat in de zin van de verevening wel en niet belastbaar was; dat bij het eerste onderzoek — hoe onvolledig ook, als gevolg van het ontbreken van verschillende stukken van wezenlijk belang — bleek, dat het opgegeven verbruik lager was dan het werkelijke verbruik; en voorts dat zij gemeend heeft het ervoor te mogen houden, dat soms van de verkoop van blokken geen factuur was opgemaakt (hetgeen voor wat de gietstukken betreft door Mandelli is toegegeven).

In verband met dit een en ander mocht de Hoge Autoriteit kiezen voor de methode van raming langs inductieve weg met behulp van door de onderneming verschaft gegevens, voor zoveel controleerbaar en met bescheiden gestaaft.

Juist om vast te stellen of in haar bedrijf van technische bijzonderheden als door verzoekster bedoeld sprake was, heeft de Hoge Autoriteit een expertise voorgesteld. De deskundige was geen scheidsrechter en reeds uit het feit, dat de Hoge Autoriteit de bevindingen van de deskundige niet zonder meer tot de hare heeft gemaakt, blijkt, hoezeer zij met alle betrokken belangen rekening heeft willen houden.

De Hoge Autoriteit behoefde verzoeksters opmerkingen niet één voor één te weerleggen; het is voldoende wanneer — zoals in casu het geval is — uit de beschikking duidelijk blijkt, welke redenering aan het dictum ten grondslag ligt.

De grief, dat verweerster haar beschikking slechts op theoretische gegevens zou hebben doen steunen, vindt in de bepalingen dier beschikking weerlegging. De deskundige behoefde trouwens niet met alle technische bijzonderheden van de onderneming rekening te houden; hij kon volstaan met het verzamelen van gegevens welke hem in staat stelden te komen tot vaststelling van het geproduceerde quantum vloeibaar staal.

Op het verwijt, dat verweerster niet met de aanloopperiode rekening zou hebben gehouden antwoordt zij, dat de onderneming ten minste sedert 1954 gietwerk en stalen blokken produceert en dat haar derde oven op oktober 1956 in bedrijf is genomen.

Verweerster houdt trouwens staande, dat het verloren gaan van stalen gietstukken op de vaststelling van de belastbare hoeveelheid schroot van geen enkele invloed is. Aangezien de Hoge Autoriteit wat de gieterij betreft geen zeggenschap heeft, moest ter berekening van de belastbare schroothoeveelheden de hoeveelheid vloeibaar staal voor gietwerk op de totale hoeveelheid vloeibaar staal in mindering worden gebracht.

De stellingen van de memorie van Prof. Régé worden door verweerster met zoveel woorden betwist.

Voor zoveel betreft de wanverhouding tussen de afrekening van 8 april 1963 en de thans van verzoekster gevorderde bedragen doet verweerster — afgezien nog van de hier op het spel staande belangen — enerzijds opmerken, dat de afrekening van 1963 uitsluitend ten doel had verzoekster

— evenals alle andere ondernemingen — in te lichten nopens de rechts-toestand welke voor zoveel de verevening betreft te hunnen aanzien (voorlopig) als gevolg van de nieuwe vaststelling van prijzen en verevenings-tarieven (bij Beschikking no. 7/63 van 3 april 1963) zou intreden en anderzijds, dat aan dezelve uitsluitend opgaven van de onderneming zelve ten grondslag hadden gelegen, welke later onjuist bleken te zijn.

Verweerster concludeert, dat de motivering der bestreden beschikking voldoende samenhang vertoont en dat daaruit helder en duidelijk blijkt, op grond van welke gegevens zij de door verzoekster te betalen bijdrage heeft berekend en welke weg zij daartoe heeft bewandeld.

2. *Schending van het Verdrag of van een uitvoeringsvoorschrift van het Verdrag*

Verzoekster stelt, dat de Hoge Autoriteit in casu niet bevoegd was tot raming ambtshalve over te gaan. Gezien de bewoordingen van artikel 2, lid 1, van de algemene Beschikking no. 13/58 (en van artikel 15 van de algemene Beschikking no. 16/58) had zij zulks slechts mogen doen wanneer door de onderneming geen opgaven waren gedaan. De Hoge Autoriteit zou stellig gerechtigd zijn zodanige opgaven ambtshalve te rectificeren wanneer zij niet kunnen worden gestaafd; zij zou dit evenwel niet door middel van raming mogen doen.

Verzoekster doet eveneens opmerken, dat de uitkomsten van de in december 1962 en januari 1963 gehouden controles haar niet door de Hoge Autoriteit zijn medegedeeld. Hoewel ten deze specifieke voorschriften ontbreken, moet worden gezegd, dat de Hoge Autoriteit aldus van haar gebruikelijke gedragslijn is afgeweken en het non-discriminatiebeginsel heeft geschonden.

Evenzeer acht zij het met dit beginsel in strijd, dat de Hoge Autoriteit niet met de bijzondere omstandigheden, waaronder in haar bedrijf de productie plaatsvindt, rekening heeft gehouden en aldus, ter beoordeling van op het terrein der voortbrenging gelegen onderling niet vergelijkbare activiteiten, eenzelfde criterium heeft toegepast.

Verweerster verzet zich tegen de door verzoekster aan de algemene beschikkingen gegeven uitlegging. Uit de considerans van de Beschikking no. 13/58 blijkt volgens haar, dat de Hoge Autoriteit ook gerechtigd is ambtshalve tot raming langs inductieve weg over te gaan, wanneer opgaven die onjuist zijn dan wel niet behoorlijk kunnen worden gestaafd moeten worden gerectificeerd. Zou men haar dit recht ontzeggen, dan zou zulks neerkomen op discriminatie ten nadele van die ondernemingen welke, anders dan verzoekster, een ordelijke boekhouding voeren.

Verweerster doet trouwens opmerken, dat verzoekster zich zelf akkoord verklaard heeft met het instellen van een deskundigen-onderzoek, dat juist moest dienen om tot raming van haar schrootverbruik te kunnen komen.

Ten aanzien van het tweede punt betoogt verweerster, dat de Hoge Autoriteit geenszins verplicht is de uitkomsten van haar controles officieel

mede te delen. In casu is verzoekster er evenwel van op de hoogte gesteld, dat daarbij uitkomsten zijn verkregen welke van de gedane opgaven afwijken; om deze reden heeft zij het instellen van een deskundig onderzoek raadzaam geacht.

Ten slotte stelt verweerster met de bijzondere aard van de onderneming rekening te hebben gehouden voor zoveel zulks noodzakelijk was teneinde tot vaststelling van het belastbaar schrootverbruik te geraken;

IV — De procedure

Overwegende dat de schriftelijke behandeling een normaal verloop heeft gehad;

dat het Hof, gehoord de Rechter-Rapporteur en de Advocaat-Generaal, heeft besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan;

dat verweerster, uitgenodigd bepaalde stukken over te leggen, hieraan tijdig gevolg heeft gegeven;

dat partijen zijn gehoord ter terechtzitting van 5 december 1967;

dat zij alstoen op verschillende door de Rechter-Rapporteur gestelde vragen hebben geantwoord;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 18 januari 1968 zijn conclusie heeft genomen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat het beroep betreft twee beschikkingen van de Hoge Autoriteit, beide gedagtekend 7 december 1966, onderscheidenlijk houdende vaststelling van verzoeksters belastbaar schrootverbruik gedurende het tijdvak van 1 februari 1957 tot 30 november 1958 en van de door verzoekster ter zake van dit verbruik verschuldigde vereveningsbijdrage;

dat het Hof ermede kan volstaan de eerste dezer twee beschikkingen — het belastbaar schrootverbruik betreffende — te onderzoeken;

Overwegende dat verzoekster de grief voordraagt, dat met betrekking tot dezelve enerzijds sprake is van schending van wezenlijke vormvoorschriften, immers zij is niet voldoende met redenen omkleed, anderzijds — voor zoveel betreft de door de Hoge Autoriteit toegepaste wijze van raming — van schending van het Verdrag of van een uitvoeringsvoorschrift van het Verdrag;

1. De motivering van de beschikking houdende vaststelling van het belastbaar schrootverbruik

Overwegende dat verzoekster stelt dat de gronden van de bestreden beschikking ongenoegzaam, onvoldoende samenhangend en niet ter zake dienende zijn;

dat zij er met name op wijst, dat tussen de uitkomsten van sommige eerdere schattingen en die waarvan in de uiteindelijk genomen beschikking is uitgegaan een zeer groot verschil bestaat en de Hoge Autoriteit voorts verwijt haar het resultaat van sommige controles niet te hebben medegedeeld en zich niet met zoveel woorden te hebben uitgelaten over al haar tijdens de verschillende controles gemaakte bezwaren, hetgeen, gezien de door de Hoge Autoriteit jegens andere ondernemingen gevolgde gedragslijn, discriminatie ten nadele van verzoekster oplevert;

a) Overwegende dat een beschikking voldoende met redenen is omkleed, wanneer enerzijds belanghebbenden kennis kunnen nemen van de wezenlijke overwegingen van feitelijke en juridische aard, waarop de beslissing van de Hoge Autoriteit berust en anderzijds het Hof in staat gesteld wordt zijn uit het Verdrag voortvloeiende controlerende taak te vervullen;

dat uit de duidelijke en voldoende samenhang vertonende overwegingen der beschikking van de Hoge Autoriteit blijkt op welke gronden zij besloot tot raming over te gaan alsook volgens welke methode zij daarbij tewerk ging en welke feitelijke gegevens in aanmerking zijn genomen;

dat verzoekster hierdoor voldoende inzicht kreeg in de wezenlijke betekenis der te haren aanzien genomen beslissing en in staat werd gesteld voor haar belangen op te komen — zoals ook het Hof van Justitie tot het vervullen van zijn controlerende taak —;

b) Overwegende dat de gebleken verschillen tussen voorlopige mededelingen welke aan verzoekster zijn verstrekt toen tussen partijen nog geen geschil was gerezen en de beschikking van 7 december 1966 de geldigheid dier op zichzelf juiste beschikking niet vermogen aan te tasten;

dat verzoekster aan die verschillen geen argument in haar voordeel kan ontlenen, aangezien zij vooral aan de onvolledigheid en ongewisheid der door haar verstrekte inlichtingen te wijten waren;

dat de Hoge Autoriteit geenszins verplicht is verzoekster in allen dele van haar eerdere onderzoeken op de hoogte te stellen, zijnde zij ingevolge het Verdrag slechts gehouden is de genomen beschikking volledig te motiveren;

dat de litigieuze beschikking, voor zoveel betreft de bedenkingen, ontwikkeld tegen de uitkomsten van vroegere controles van de Hoge Autoriteit, genoegzaam met redenen is omkleed in die zin dat verzoekster kon weten in welke mate met haar opmerkingen rekening is gehouden;

dat de Hoge Autoriteit daarentegen niet verplicht was haar standpunt te bepalen voor zoveel door verzoekster tegen de gevolgde wijze van raming gemaakte bedenkingen niet ter zake dienende waren, hetgeen met name geldt voor bezwaren welke met de techniek der gietwerkfabricage verband hielden;

dat de gedragslijn van de Hoge Autoriteit — gezien de door verzoekster zelve in het leven geroepen situatie — juist moet worden genoemd, immers iedere andere handelwijze zou tot discriminatie hebben kunnen leiden ten nadele van ondernemingen welke hun schrootverbruik nauwkeurig opgaven

en daarmee de uit het door de Hoge Autoriteit ingestelde verevenings-systeem voortvloeiende lasten volledig hebben aanvaard;

dat de grief, volgens welke de gronden der beschikking ongenoegzaam, onvoldoende samenhangend en niet ter zake dienende zijn, derhalve niet kan worden gehandhaafd;

2. De door de Hoge Autoriteit toegepaste wijze van raming

a) Overwegende dat verzoekster stelt, dat ingevolge de algemene Beschikkingen nos. 13/58 en 16/58 bij de bepaling van het belastbare schrootverbruik de methode van raming slechts rechtsgeldig had kunnen worden toegepast, wanneer de onderneming geen enkele opgave zou hebben verstrekt;

dat de Hoge Autoriteit derhalve niet gerechtigd is deze methode toe te passen wanneer zij zodanige opgaven ambtshalve wenst te rectificeren;

dat de Hoge Autoriteit voorts geen rekening heeft gehouden met bepaalde factoren, welke met name ten aanzien van de vervaardiging van gietwerk in aanmerking moeten worden genomen en derhalve ten nadele van verzoekster heeft gediscrimineerd;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit krachtens artikel 2 van Beschikking no. 13/58 van 24 juli 1958 en artikel 15 van Beschikking no. 16/58, eveneens gedagtekend 24 juli 1958, uitgevaardigd bij Beschikking no. 18/58 van 15 oktober 1958, bevoegd is om, wanneer de ondernemingen verzuimen opgaven te doen van de factoren voor de berekening van de bijdrage aan het verevenings-mechanisme, ambtshalve ramingen te verrichten;

dat de Hoge Autoriteit ingevolge deze zelfde bepalingen eveneens bevoegd is om ambtshalve die opgaven te rectificeren welke niet op aanmerkelijke wijze kunnen worden verantwoord;

dat men het door middel van deze voorschriften aan de Hoge Autoriteit mogelijk heeft willen maken om, wanneer in het geheel geen opgaven gedaan zijn dan wel wanneer de gedane opgaven onvolledig of onvoldoende gestaafd zijn, geëigende maatregelen te nemen teneinde zich alsnog de door het achterwege blijven — c.q. door de onvolledigheid of onjuistheid — der opgaven nodige gegevens te verschaffen;

dat de bevoegdheden van de Hoge Autoriteit bij rectificatie van gedane opgaven niet van andere aard zijn dan die welke zij uitoefent in gevallen waarin iedere opgave achterwege is gebleven;

dat de Hoge Autoriteit in de loop van de verschillende controles waartoe zij achtereenvolgens is overgegaan, heeft vastgesteld dat verzoekster niet in staat was de — boekhoudkundige en andere — bescheiden over te leggen, welke normaliter vaststelling of verificatie van het schrootverbruik mogelijk zouden hebben gemaakt;

dat de Hoge Autoriteit derhalve gerechtigd was tot raming ambtshalve over te gaan;

Overwegende dat de in casu toegepaste methode van raming — waarbij is uitgegaan van de capaciteit der ovens en de tijden gedurende welke zij in bedrijf gesteld waren, teneinde aldus de totale hoeveelheid door de onderneming geproduceerd staal te kunnen berekenen en vervolgens, na aftrek van het verbruik voor de vervaardiging van gietwerk, het kwantum voor de fabricage van blokken vervaardigd staal te kunnen vaststellen — een juist middel vormt om tot een aanvaardbare raming van het belastbaar schrootverbruik te kunnen komen;

dat trouwens het resultaat der door de Hoge Autoriteit gebezigde methode goeddeels samenvalt met de uitslag waartoe men op grond van de door verzoekster vóór de aanvang van het geding verschaftte gegevens komt;

dat het risico van afwijkingen tussen het resultaat van voornoemde methode en het werkelijk verbruik ten laste van de onderneming moet blijven, nu zij door haar eigen handelwijze de Hoge Autoriteit heeft genoodzaakt tot raming over te gaan;

Overwegende met name ten aanzien van de grief dat door de Hoge Autoriteit zou zijn gediscrimineerd: dat zij de produktie van de gieterij slechts behoefde te ramen voor zoveel het erom ging de met het niet-belastbaar schrootverbruik overeenkomende hoeveelheid staal vast te stellen;

dat nu deze laatste hoeveelheid vastgesteld was op grondslag van door de onderneming aan de Hoge Autoriteit gedane opgaven, iedere nadere beoordeling van de werkzaamheden in de gieterij overbodig was;

dat deze grief derhalve ten enenmale faalt;

b) Overwegende dat de voornaamste gegevens waarvan de Hoge Autoriteit bij het nemen harer beschikking in verband met de toegepaste methode van raming is uitgegaan, derhalve — zoals ook uitdrukkelijk in de motivering zelve wordt gereleveerd — zijn ontleend aan door verzoekster tijdens de controles verschaftte gegevens, in welk verband met name ook valt te wijzen op het standpunt, dat zij ten opzichte van het voor rekening van de Hoge Autoriteit door Ir. Studer verrichte onderzoek heeft ingenomen;

dat het aan de hand van deze gegevens duidelijk werd, dat de eerste opgaven van de onderneming betreffende door haar aangekocht schroot geenszins volledig waren;

dat de Hoge Autoriteit, van deze door verzoekster verschaftte gegevens gebruik makende, tevens rekening heeft gehouden met verschillende feiten welke de onderneming, voor zoveel de schuld aan de vereveningskas betreft, in een gunstiger positie konden brengen in dien zin, dat thans ook met bepaalde hoeveelheden schroot, overeenkomende met partijen gietwerk, welke in sommige gevallen zijn verkocht, doch niet gefactureerd, rekening is gehouden;

dat verzoekster geen enkel gegeven heeft overgelegd, waardoor haar eigen, tijdens de controles aan de Hoge Autoriteit gedane, opgaven hun kracht zouden verliezen dan wel de door de Hoge Autoriteit aangehouden technische normen zouden kunnen blijken ondeugdelijk te zijn;

dat met name verzoeksters uiteenzettingen betreffende de in haar gietterij toegepaste werkwijze geen aanleiding geven haar eerdere opgaven betreffende de produktie van ruw staal voor gietwerk opnieuw aan een bespreking te onderwerpen, behoudens wat betreft later verstrekte gegevens betreffende verkochte, doch niet gefactureerde gietstukken;

dat de grieven gericht tegen de door de Hoge Autoriteit in casu gevolgde methode van raming derhalve niet kunnen worden aanvaard;

3. Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;

dat verzoekster ten deze als de in het ongelijk gestelde partij is te beschouwen;

dat zij derhalve in de kosten moet worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gezien het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in hun pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, met name de artikelen 4, 14, 15, 33, 47, 53, 80 en 92;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende,

1. Verwerpt het beroep;

2. Veroordeelt verzoekster in de kosten van het geding.

Aldus gewezen en ondertekend te Luxemburg op acht februari negentienhonderdachtenzestig.

Lecourt

Donner

Strauß

Trabucchi

Pescatore

Uitgesproken ter openbare terechtzitting gehouden te Luxemburg op acht februari negentienhonderdachtenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President,
R. Lecourt